

Kissné Kustor Franciska

**Éneklő
tulipánok**

(kisprózák, versek)

Éneklő tulipánok (1.)

Miért vagyok az, aki, miért csinálom azt, amit? Ma már meg tudok felelni a kérdésre. Meg kellett érni egy kort, begyűjteni néhány tapasztalatot. Sajnos nem minden ember születik annyira tudatosnak, hogy már 14 évesen el tudja dönteni, mi a jó neki. S mit szeretne csinálni életében.

Csak azt tudom, honnan jöttem, és mennyire szerettem ott lenni édesmama mellett. Aki kortalan volt, bölcs és igazságos. S úgy viselte ráncait, mint más az ékszereit.

Édesmama mindent megtanított arról, hogy miként viselkedjen egy lány. Legyen mindig ápolt, fogadja el a korát! Esténként felolvasott. Miközben hallgattam őt, a szavak ereje megérintett. Úgy véltem, a legnagyobb hatalom az övé, megérinti a lelket, megfényeztet, megnevettet.

Kislányként tavasz elején kiültem az oszlopos teraszra, és néztem a fecskék érkezését. Tudni illik, mama még a fecskéknek is megengedte, hogy hozzánk költözzenek. Barátaim, az utca, sőt a falu gyermekei is nálunk múltak az időt. Ingyenes gyermekfelügyelet teljes ellátással.

Táborok kíméljenek! És még fokozta a hangulatot, ha édesmama behozta a boszorkányhabot. Friss málnából készült, soha nem felejttem el az ízét.

Na és a kert! Én csak tulipános kertnek hívtam, pedig annál sokkal több volt, maga az éden. De a tulipán volt a kedvenc virágom, olyanynira, hogy köztük sétálva megénekeltettem őket. Minden színű más hangnemben szólt, de a szólót csak a fekete tulipán énekelhette.

Vallást is gyakoroltunk. Hittünk abban, hogy minden emberben van valami jó. Minden este imádkoztunk. Köszönetet mondtunk mindazért, amit a nap folyamán kaptunk.

A munka becsületét is tőle tanultam. Mi a nő szerepe az életben? A jó értelemben vett szolgáltság. Mert szolgálni nem megalázkodást jelent, nem teljes önfeláldozást, hanem a belénk kódolt jóság kimutatását a szeretteink felé, védelmezni azokat, akik gyengébbek, esendőbbek nálunk.

Így nevelkedtem ebben a csodás bábban, aztán, igaz, kicsit vonakodva, lassan, szárnyaimat próbálgatva előbújtam. Elhagyva a mamát, azt a csodálatos asszonyt, aki annyi útravalóval ajándékozott meg.

Próbálkoztam, és a szeretet, amivel beoltott, nem volt haszontalan. Megéltem a szerelmet, először csak a plátóit, ami szép emlék maradt. Majd a holtomiglant, ami igazolta, hogy a szerelem nem múló szeszély.

A társam az, aki felemel, kiegészít, elfogad. És én cserébe megértem, segítem őt. De szerelemből el is engedem, ha ez teszi őt boldoggá, mert minden szeretetnek kell a tér a kiteljesedéshez, a próbálkozáshoz. Így örömmel tér vissza, mint a fecskék elhagyott fészükbe.

Gyermekeim megkoronázták életemet. De valami mégis hiányzott. Segíteni szerettem volna, hogy azáltal is több lehessenek.

Éneklő tulipánok (II.)

Elfogadtam az állást az otthonban. És jöttek a gyerekek, mások gyermekei, vagy épp senkinek a gyermekei, báb, málnahab, útravaló nélkül. Gyermekek, akiknek nem olvastak fel esténként, mert nem is voltak otthon esténként. Lehet, nem is volt otthon. Az utcán aludtak, vagy idegeneknél, vagy csavarogtak. Változó helyek, személyek, személytelenség, rossz társaság.

Nehéz munka ez, mert ki vagyok én, hogy megmondjam, mit és hogyan. Egy idegen, okoskodó nő, aki parancsokat osztogat a határok nélküli, veszélyes szabadság után. Elfogadnak, vagy nem.

Az egyetlen létező út: add önmagad, légy hiteles, és ne ítéld elsőre! Nem tudhatod, mi van az ártatlan arc mögött, mennyi szenvedés, mennyi csalódottság. Riadtan álltam a gyermekotthon konyhájában a kíváncsi, kutakodó, riadt, lesajnáló vagy közönyös tekintetek kereszttüzeiben.

Azóta már eltelt néhány hónap, könnyebb talán. Jó és rossz napok váltakoznak attól függően, mit kapnak a külvilágtól, elhagyó szülőktől, iskolatársaiktól, tanáraiktól, és főleg egymástól.